U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobce Dalibora Blažka**, bytem Poděbrady, Palachova 196/II., zastoupeného JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem se sídlem v Klatovech, Čs. legií 172/I., proti **žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví,** se sídlem v Praze 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 11. 6. 2002, č.j. PUV 1997-6936,

t a k t o :

I. Žaloba **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 20. 8. 2002 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 11. 6. 2002, č. j. PUV 1997-6936, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu týkající se návrhu na výmaz užitného vzoru č. 6492.

Dne 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), a proto Vrchní soud v Praze předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu s odkazem na ustanovení § 132 tohoto zákona, podle kterého věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud.

Podle ustanovení § 2 s. ř. s. poskytují ve správním soudnictví soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou podle ustanovení § 6 s. ř. s. vyloučeny věci, o nichž to stanoví tento nebo zvláštní zákon. Takovým zvláštním zákonem je zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o. s. ř.), který v ustanovení § 244 odst. 1 stanoví, že rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá

z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh

v občanském soudním řízení. Tato právní úprava zajišťuje účastníkům řízení v případech, kdy správní orgán rozhodoval v rámci své kompetence o soukromoprávní věci, jiný způsob ochrany jejich práv než v řízení před správními soudy. Protože ze shora uvedeného vyplývá, že rozhodování ve věcech soukromoprávních náleží podle platné právní úpravy soudům, které postupují podle o. s. ř., je nutno vyřešit otázku, zda v daném případě rozhodl správní orgán o soukromoprávní věci nebo věci veřejnoprávní, neboť zodpovězení této otázky je podstatné pro určení věcné příslušnosti mezi soudy obecnými a soudy správními.

Řešení dualismu práva soukromého a práva veřejného je problémem „novým“ v tom smyslu, že právní řád v minulých padesáti letech tuto otázku záměrně opomíjel, protože z politických a mocenských důvodů nebylo fakticky respektováno dělení práva na soukromé a veřejné. I když platné právo uznává rozdíl mezi právem soukromým a veřejným, přesná definice těchto pojmů neexistuje. V této souvislosti nelze také opomenout, že některá právní odvětví, např. právo pracovní nebo sociální, nelze bezezbytku zařadit do žádné z těchto kategorií, a to proto, že prvky soukromoprávní a veřejnoprávní jsou často úzce propojeny a prolínají se. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že dělení na právo veřejné a právo soukromé je stále funkční.

V dané věci rozhodoval žalovaný o návrhu na výmaz užitného vzoru podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého Úřad na návrh kohokoliv provede výmaz užitného vzoru z rejstříku, není-li technické řešení způsobilé k ochraně. Pravomoc žalovaného jako ústředního orgánu státní správy na ochranu průmyslového vlastnictví České republiky (§ 1 odst. 1 zákona č. 14/1993 Sb., o opatřeních na ochranu průmyslového vlastnictví) rozhodovat mimo jiné o poskytování ochrany na užitné vzory vyplývá z ustanovení § 2 písm. a) citovaného zákona, podle kterého úřad rozhoduje o poskytování ochrany na vynálezy, průmyslové vzory, užitné vzory, topografie polovodičových výrobků, ochranné známky a označení původu výrobků. Třebaže v citovaném, ani v jiném zákoně, není obsažena legální definice pojmu průmyslového vlastnictví, podle právní teorie představuje tento pojem souhrn zvláštních absolutních subjektivních práv k nehmotným statkům průmyslově (tj. opakovaně hospodářsky) využívatelným a jejich právní ochranu. Předmětem průmyslového vlastnictví (tedy zvláštních absolutních práv, resp. zvláštní právní ochrany) jsou podle tohoto vymezení vynálezy, užitné a průmyslové vzory, topografie polovodičových výrobků a odrůdy rostlin a dále jsou to ochranná označení - ochranné známky, označení původu a zeměpisná označení a obchodní firmy.

Protože užitný vzor je statkem nehmotné povahy, který jako součást průmyslových práv je podřaditelný pod pojem duševního vlastnictví, lze ho považovat za jinou

majetkovou hodnotu. Podle ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, jsou
předmětem občanskoprávních vztahů nejen věci, ale i, pokud to jejich povaha připouští, práva a jiné majetkové hodnoty. Tyto hodnoty jsou tak nepochybně způsobilé být předmětem občanskoprávních vztahů. Lze proto učinit závěr, že vztahy upravené právem průmyslového vlastnictví tvoři specifickou oblast občanskoprávních vztahů. Na soukromoprávním charakteru průmyslových práv nemění nic ani skutečnost, že pro průmyslové vlastnictví je typické prolínání veřejnoprávních aspektů, když nakládání s nimi je podřízeno předpisům veřejného práva a navíc jsou chráněny nejen prostředky práva soukromého, ale i práva veřejného. Protože v případě věcí projednávaných podle nyní platné páté části občanského soudního řádu jde vždy o rozhodnutí orgánu veřejné správy, který se v procesních otázkách řídí právními předpisy veřejného práva, je nutno dospět k závěru, že rozhodující pro posouzení charakteru věci je právo hmotné, nikoliv právo procesní.

Ze všech shora uvedených důvodů proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodování o návrhu na výmaz užitného vzoru je rozhodováním orgánu veřejné správy o právní věci vyplývající z občanskoprávních vztahů. Nejvyšší správní soud tak není příslušný k projednání podané žaloby, neboť se nejedná o věc patřící do pravomoci soudů ve správním soudnictví.

Vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, Nejvyšší správní soud žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného u příslušného okresního (obvodního) soudu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. 6. 2003

JUDr. Eliška Cihlářová,

v. r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Křížová Andrea